

Хоће ли Немачка признати геноцид у Намибији?

10.07.2015. -

Стотину година након што су немачке колонијалне снаге у Југозападној Африци убиле више 80.000 Намибијаца из племена Нама и Хереро, све гласнији захтеви државном врху да коначно призна те злочине као геноцид.

Представници шест немачких невладиних организација и један намибијски политичар предали су петицију Канцеларији немачког председника Јоакима Гаука, у којој траже да немачка влада призна кривицу за геноцид почињен почетком 20. столећа у бившој немачкој колонији Југозападној Африци, данашњој Намибији. Председник Немачке није примио делегацију која је предала петицију, но председавајући немачког парламента, Бундестага, Норберт Ламерт се начелно сложио да би се злочини од прије стотину година могли окарактеризирати као геноцид.

"Ми се морамо суочити са историјом и одговорношћу, баш као што се и **Влада Турске суочава с одговорношћу за геноцид против Арменаца**", појаснио је Ламерт у коментару који је написао за немачке новине "Ди цајт". Невладине организације опрезно реагују на такав Ламертов став, остајући при својим захтевима у светлу онога што би могло изгледати као промена у владиној политици.

"Од немачке владе тражимо да призна колонијални рат против народа Нама и Хереро као геноцид", изјавио је за "ДВ" Кристијан Коп из Невладине организације "Берлин Постколониал. Такође тражимо извињење највиших званичника државе, од председника, канцеларке и Бундестага, као и поврат свих посмртних остатака жртава тог чина", додао је он.

Питање посмртних остатака посебно изазива емоције. Током рата од 1904. до 1908. године, немачки еугенички научници, који су се бавили питањима усавршавања расе, тражили су од немачких колонијалних снага да прикупе и пошаљу у Берлин лобање и друге делове тела неколико хиљада од неких 80.000 побијених људи из племена Нама и Хереро. Неки људски остаци кориштени су при експериментима, док је већина продата колекционарима широм Европе

Председнички прекор

Ида Хофман, чланица намибијског парламента, која је у Берлин допутовала како би уручила петицију, каже да тај чин представља важан моменат за нешто што прераста у међународни покрет, окупљајући немачки невладин сектор и намибијске племенске активисте попут ње.

Петиција је предата баш уочи 100. годишњице окончања немачке колонијалне владавине у Југозападној Африци - 9. јули 1915. године.

Хофманн истиче да је незадовољна чињеницом да их председник Гаук није примио у својој резиденцији у Берлину, унаточ чињеници да је био тамо када је петиција уручена, те да је о посети и званично информисан још пре неколико седмица.

"То је увреда, не само против Намибијаца, већ и против бројних Немаца који су потписали петицију", сматра Хофманн.

Немачка Југозападна Африка, данас Намибија. Припадници племена Хереро.

Геноцид у Намибији, као и чињеница да је Немачка имала колоније у Африци, увелико су заборављени у Немачкој. Намибијци се, у сваком случају, ипак добро сећају свега, а са обележавањем сећања на жртве геноцида започели су још од 1932. године. Немачка влада се на то није нити обазирала, све до 2004. године, када је министрица развоја Хајдемарије Вајцорек-Цул боарвила у Намибији и извинила се за почињене злочине.

"Желим признати насиље које су немачке колонијалне снаге извршиле над вашим прецима, посебно над припадницима племена Хереро и Нама", изјавила је тада Хајдемарије Вајцорек-Цул и додала: **"Злочини и убиства почињени тада данас би били названи геноцидом, а генерал Лотар фон Трота сигурно би био осуђен због тих злодела. Баш као што кажу и речи наших молитава, молим вас да нам опростите наше злочине и нашу кривицу"**.

Сећање на жртве, а не на починитеља

Невладине организације су огорчене оним што називају "званичном табу-темом" о Нама и Хереро народима и улогом цара Вилхелма II у злочину, посебно на начин како се то тумачи у школским књигама. Такође критикују постојање споменика који славе немачку колонијалну историју. Коп наводи пример споменика седморици палих немачких бораца, који се налази у Колумбиадам улици у Берлину.

"Годинама смо улагали жалбе због тог споменика и коначно су градске власти поставиле и спомен плочу у знак сећања на намибијске жртве. Ипак, та омања камена плоча не одаје почаст намибијским жртвама на прави начин.

Спомен плоча за 80.000 убијених Намибијаца постављена је испод великог споменика седморици немачких војника, који су, у принципу, припадали трупама које су починиле геноцид", каже Коп.

Иду Хофман и невладине организације посебно љути што је Гаук недавно оценио како су Турци починили геноцид над Арменцима 1915. године, али не и да су Немци починили геноцид у Намибији.

Наводе примере исплате одштете Јеврејима и неким мањинским групама у Источној Европи због злочина које су починиле нацистичке трупе, као модел који би требао бити примењен и у случају Намибије.

"Одштете морају бити плаћене. То није ништа чудно, једноставно мора бити тако урађено", закључује Хофман.

Мајкл Скатуро,

DW